

Δ Ε Κ Α

ΜΑΞ

Ο Ντίλαν κοιτάζει την μπάλα, συγκεντρωμένος. Τρέχει προς τα εκεί και την κλοτσάει με όλη του τη δύναμη, παραλίγο να πέσει από την προσπάθεια να βάλει γκολ, ενάμισι μέτρο μακριά. Μπροστά από το λευκό πλαστικό τέρμα –τόσο μικρό που τα χέρια μου απλωμένα ακουμπάνε και τα δύο δοκάρια– γονατίζω στο γρασίδι, που είναι ακόμη υγρό από το προηγούμενο βράδυ.

Το τέρμα ήταν δώρο για τα δεύτερα γενέθλιά του και έκτοτε κάθε πρωί με τραβολογούσε με το πρώτο φως για να παίξουμε. Ήμουν στο γραφείο της Αγγλίας τις τελευταίες δύο εβδομάδες, δεν είχα ταξίδι για την επόμενη εβδομάδα, και απολαμβάνω τον χρόνο με τον γιο μου. Αλλάζει τόσο πολύ, ακόμα και μέσα σε μια μέρα, που ένα ταξίδι σημαίνει ότι γυρίζω και βρίσκω ένα τελείως άλλο παιδί.

Η μπάλα πηγαίνει πιο αργά. Το γρασίδι το κουρέψαμε μόλις πριν από λίγες μέρες, αλλά μεγαλώνει πολύ γρήγορα αυτή την εποχή, και η φουσκωτή μπάλα του Ντίλαν ηττάται εύκολα από μια συστάδα μαργαρίτες. Τεντώνομαι και

ορμάω προς το μέρος της με βουτιά σε αργή κίνηση, που είναι προδιαγεγραμμένο ότι θα αποτύχει. Καθώς προσπερνάω την μπάλα, τη σπρώχνω προς τη σωστή κατεύθυνση, κυλιέμαι στο βρεγμένο γρασίδι και πιάνω το κεφάλι μου δήθεν απογοητευμένος. «Όχι!»

«Γκο» φωνάζει ο Ντίλαν, στη σύντομη εκδοχή του «γκολ», που στην Πιπ αρέσει τόσο πολύ που την έχουμε υιοθετήσει και οι ίδιοι.

«Πώς πήγε το ματς;» με ρωτάει μετά το πέντε επί πέντε που συμμετέχω όποτε μπορώ.

«Όχι κι άσχημα» λέω. «Μηδέν μηδέν κι ύστερα ο Τζόνο έβαλε ένα γκο πριν από τη λήξη».

Ο Ντίλαν πηδάει πάνω μου και ξαπλώνω στο γρασίδι κοιτάζοντας τον γιο μου, η φιγούρα του διαγράφεται κόντρα στο πρωινό φως.

«Καλό γκο» του λέω. «Φοβερό γκο!» Παρά τον ζεστό ήλιο, η υγρασία διαπερνά τα ρούχα μου και νιώθω μια ενόχληση, μια δυσκαμψία στον σβέρκο μου. «Κατέβα, πρωταθλητή». Σηκώνομαι και τον αφήνω να κυλήσει από το στήθος μου και κάνει έναν θόρυβο πολύ δυνατό για ένα αγοράκι που πέφτει στο γρασίδι...

Ανοιγοκλείνω δυνατά τα μάτια, το σώμα μου απομακρύνεται διστακτικά από τον ύπνο. Το ανοιχτό λάμπτοπ είναι στο πάτωμα. Η φωτιά καίει ακόμη, αλλά το φως της ημέρας κυλάει μέσα από τις κουρτίνες που δεν κάναμε τον κόπο να κλείσουμε χθες βράδυ, και το δωμάτιο είναι ζεστό και μυρίζει κλεισούρα. Η Πιπ είναι κουλουριασμένη σαν γάτα στον καναπέ δίπλα μου, και με τα δυο χέρια διπλω-

μένα κάτω από το κεφάλι της. Την αγγίζω στον ώμο και μουρμουρίζει, αλλά δεν σαλεύει.

«Γλυκιά μου, πήγε εννιά».

Ανοίγει τα μάτια και σηκώνεται. «Τι; Ωχ, όχι!» Σηκώνεται και παραλίγο να πέσει, ζαβλακωμένη από την κούραση και πιασμένη από τον ύπνο στον καναπέ.

«Δεν πειράζει».

«Μα πάντα πηγαίνω εκεί στις εφτά. Πάντα!»

«Δεν πειράζει».

Μου επιτίθεται. «Πειράζει. Σταμάτα να λες ότι δεν πειράζει! Έχουμε μια ρουτίνα. Πηγαίνω στο νοσοκομείο στις εφτά κάθε μέρα. Κάθε μέρα». Ξεσπάσει σε δάκρυα πριν τελειώσει τη φράση της, και, παρόλο που σηκώνομαι και την αγκαλιάζω, είναι σφιγμένη, ανυποχώρητη.

«Πήγαινε κάνε ένα ντους κι εγώ θα πάρω στην εντατική και θα τους πω—»

«Δεν θέλω ντους, θέλω να πάω στον Ντίλαν». Στριφογυρίζει και ξεφεύγει από τις προσπάθειές μου να την παρηγορήσω, και εύχομαι να μην είχα προσπαθήσει.

Βγαίνω από το δωμάτιο. «Εγώ θα κάνω, πάντως. Φοράω είκοσι τέσσερις ώρες αυτά τα ρούχα και βρομάω».

Δεκαπέντε λεπτά αργότερα είμαι καθαρός και ξύπνιος. Φοράω κοστούμι αλλά όχι γραβάτα. Πανοπλία το έλεγε η Πιπ όταν ετοιμαζόμουν για ταξίδι. Καθόταν στο κρεβάτι και της έλεγα ποιους θα συναντούσα και τι θα έκανα, και διάλεγε πουκάμισα και μου έλεγε ότι ήταν σαν να πηγαίνω στη μάχη.

«Αν ήσουν γυναίκα, θα φορούσες και μείκ απ» είπε

κάποτε. «Γι' αυτό το λέμε τα χρώματα του πολέμου. Κρυβόμαστε πίσω από αυτά – φαινόμαστε πιο δυνατές απ' ό, τι είμαστε».

Η Πιπ με περιμένει στο χολ. Έχει φορέσει το παλτό της, έχει πάρει την τσάντα της, αλλά τα μαλλιά της είναι πατημένα από τη μια πλευρά κι έχει ένα ημικυκλικό σημάδι από το μαξιλάρι, από το αριστερό της αυτί ως τη μύτη της. Η εξώπορτα ανοίγει πριν φτάσω στο τελευταίο σκαλοπάτι, η μηχανή δουλεύει πριν βγω από το σπίτι. Ακόμα κι αν προσέχει το κοστούμι μου ή αν αναρωτιέται γιατί το φοράω ενώ δεν πηγαίνω στη δουλειά, δεν λέει τίποτα.

Οδηγεί θυμωμένα, σφίγγοντας το τιμόνι και φωνάζοντας σε όποιον τολμήσει να σταματήσει σε διασταύρωση ή να διστάσει σε έναν κόμβο. Έχει κίνηση, και από την ένταση στα τεντωμένα χέρια της Πιπ καταλαβαίνω ότι φταίω και γι' αυτό εγώ. Στα φανάρια παίζει τον συμπλέκτη, παρόλο που ξέρει ότι με ενοχλεί, και δυσφορεί όποτε μας πιάνει κόκκινο ξανά πριν προλάβουμε να περάσουμε.

Δεν μιλάμε. Κλείνω τα μάτια.

Τα σαμαράκια στην είσοδο του νοσοκομείου με ξυπνάνε. Η Πιπ με κοιτάζει.

«Απορώ πώς μπορείς και κοιμάσαι...» Αφήνει την κουβέντα της ατελείωτη καθώς βγαίνει από το αυτοκίνητο.

«Είμαι συνηθισμένος μάλλον» λέω και σκέφτομαι τους σύντομους ύπνους που κάνω στα ταξί ανάμεσα σε αεροδρόμια και ξενοδοχεία όταν έχω τζετ λαγκ, κι ύστερα βλέπω τη σφιγμένη πλάτη της καθώς απομακρύνεται και συνειδητοποιώ ότι εννοεί *Πώς μπορείς και κοιμάσαι μια τέτοια*

στιγμή; Πώς μπορείς και κοιμάσαι ενώ ο γιος μας πεθαίνει; Αγανακτώ. Είναι λάθος να κοιμάμαι; Να κάνω ντους, να ντύνομαι, να χτενίζομαι; Είναι λάθος να λειτουργώ κανονικά επειδή ο γιος μας είναι στο νοσοκομείο – αυτό είναι; Είναι λάθος να το διαχειρίζεσαι;

Περπατάμε θυμωμένα ο ένας πίσω από τον άλλον ανάμεσα σε παρκαρισμένα αυτοκίνητα προς την εντατική. Η Πιπ δεν έχει πάρει παλτό, και βλέπω τις άσπρες άκρες των δαχτύλων της όπως αγκαλιάζει το κορμί της. Καθώς πλησιάζουμε στην εντατική βλέπω ένα ζευγάρι που αναγνωρίζω. Ανάμεσά τους ένα παιδί – ένας έφηβος. Το βλέμμα της μαμάς συναντάει το δικό μου και σηκώνει το χέρι να με χαιρετήσει. Ο έφηβος ήταν στην εντατική όταν εισήχθη ο Ντίλαν. Τροχαίο, νομίζω. Μεταφέρθηκε στις γενικές πτέρυγες λίγο μετά τα Χριστούγεννα. Ο μπαμπάς κουβαλάει μια τσάντα. Κρατάει παραμάσχαλα ένα μαξιλάρι. Υποθέτω ότι γυρίζουν σπίτι. Σπίτι. Άδικη, ανεξέλεγκτη ζήλια πλημμυρίζει την καρδιά μου. Κοιτάζω ίσια μπροστά και κάνω πως δεν τους αναγνώρισα.

Τους είδε και η Πιπ. Γυρίζει το κεφάλι της από την άλλη και τη βλέπω να σφίγγει το σαγόνι της, που σημαίνει ότι κρατιέται να μην κλάψει. Σταματάει και με αφήνει να την προλάβω.

«Συγγνώμη».

«Κι εγώ». Πιάνω το χέρι της και το σφίγγω.

«Διαβάζω συνέχεια για ζευγάρια που χωρίζουν». Γυρίζει και με κοιτάζει. «Συνεντεύξεις ανθρώπων που τα παιδιά τους έπαθαν ατυχήματα ή καρκίνο ή πέθαναν, και πάντα

λένε το ίδιο πράγμα. Λένε πώς επηρέασε τη σχέση μας ή πώς η σχέση μας δεν ήταν αρκετά δυνατή για να αντέξει—»

«Εμείς δεν είμαστε έτσι». Την αναγκάζω να με κοιτάξει. «Είμαστε το πιο δυνατό ζευγάρι που ξέρω. Ό,τι και να συμβεί, θα το ξεπεράσουμε».

Η φωνή της είναι ένας ψίθυρος. «Φοβάμαι πολύ μην τον χάσω, Μαξ».

Την αγκαλιάζω και στεκόμαστε έτσι για λίγο, ώσπου η ανάσα της Πιπ επιβραδύνεται και η ίδια απομακρύνεται. Είναι εξαντλημένη. Από την ημέρα της εισαγωγής του Ντίλαν, είναι κάθε μέρα στο νοσοκομείο. Λογικό να καταρρέει.

Κρατάω το χέρι της στην υπόλοιπη διαδρομή ως την εντατική και το αφήνω μόνο για να χτυπήσω το κουδούνι. Μια από τις νοσοκόμες σκύβει πάνω από το γραφείο για να κοιτάξει στον διάδρομο. Χαμογελάω πίσω από την τζαμαρία της πόρτας και εκείνη μας ανοίγει. Αμίλητοι, στεκόμαστε δίπλα δίπλα στον στενό σαν σκάφη νιπτήρα, στον διάδρομο έξω από το Δωμάτιο 1, και σηκώνουμε τα μανίκια. Πλενόμαστε σαν γιατροί, τρίβουμε με σαπούνι που αφρίζει τα χέρια μας και τις ζάρες των δαχτύλων, μπήγουμε τις μύτες των δαχτύλων του ενός χεριού στην παλάμη του άλλου. Ξεπλένουμε. Σκουπίζουμε. Βάζουμε αντισηπτικό.

«Έτοιμη;»

Η Πιπ γνέφει. Δεν μοιάζει έτοιμη.

«Είναι δικός μας γιος» ψιθυρίζω. «Δεν μπορούν να κάνουν κάτι που δεν θέλουμε».

Γνέφει ξανά, αλλά στο βλέμμα της υπάρχει αβεβαιότητα και ξέρω ότι φοβάται. Όλοι έχουμε μάθει να πιστεύου-

με ότι οι γιατροί ξέρουν καλύτερα, και κάθε ραντεβού, κάθε διάγνωση, κάθε διάστημα στο νοσοκομείο τούς αποδυναμώνει ακόμα περισσότερο.

Εσείς ξέρετε τον γιο σας, είχε πει η γιατρός.

Εμείς ξέρουμε τον Ντίλαν. Εμείς ξέρουμε ποιο είναι το καλύτερο για εκείνον.

«Ω!» Μόλις μπαίνουμε στο δωμάτιο, η Πιπ σταματάει απότομα. Η κούνια δίπλα σε αυτή του Ντίλαν είναι άδεια.

«Όλα καλά με την Ντάρσι» λέει αμέσως η Σέριλ. «Αποφοίτησε. Τη μεταφέραμε στη μονάδα αυξημένης φροντίδας χθες το βράδυ».

«Δόξα τω Θεώ. Δεν θα άντεχα να...» Η Πιπ δεν τελειώνει την πρότασή της, αλλά δεν χρειάζεται. Εγώ δεν λέω τίποτα. Η Ντάρσι έχει γονείς να ανησυχούν για εκείνη. Όπως κι ο Δίαμ. Ένα παιδί με ενδιαφέρει σ' αυτό το δωμάτιο, και αυτό είναι το όμορφο αγόρι που κοιμάται στη μεσαία κούνια.

«Πώς τα πάει;»

«Είναι άνετα. Σταθερά τα νούμερα, τα υγρά μια χαρά, δεν έχει πυρετό».

«Πολύ ωραία».

«Θα του έκανα μπάνιο, αλλά μιας και ήρθατε...» Η Σέριλ τείνει ένα πανί προς το μέρος μας.

Η Πιπ σηκώνει τα μανίκια και πιάνει το πανί και εγώ παίρνω μια λεκάνη από τον πάγκο και τη γεμίζω χλιαρό νερό. «Ελεγξες τη θερμοκρασία του;» λέει όταν γυρίζω. Εκνευρίζομαι.

«Όχι, είπα να αυτοσχεδιάσω. Το έχω ξανακάνει, ξέ-

ρεις». Κοιτάζω τη Σέριλ ψάχνοντας λίγη αλληλεγγύη, αλλά δεν ανταποκρίνεται στον εκνευρισμό μου. Αποστρέφει το βλέμμα.

«Οι γυναίκες δεν μας εμπιστεύονται, φίλε». Ο Κόνορ μπαίνει μέσα σαν να δουλεύει εδώ, βροντερός και με μάγικο περπάτημα. «Τις μισές φορές μάς φέρονται σαν να 'μαστε κι εμείς παιδιά». Με χτυπάει στην πλάτη και κοιτάζει πίσω από τον ώμο μου, σαν να βρισκόμαστε στην παμπ και περιμένει να εξυπηρετηθεί. Μετατοπίζομαι ελαφρώς, με κυριεύει μια ακατανίκητη επιθυμία να κρύψω τον Ντίλαν από το βλέμμα του. Από το βλέμμα όλων.

«Γεια» ψελλίζω. Θέλω να τον ρωτήσω τι κάνει σήμερα, αλλά το πρόσωπο που είδα στο παγκάκι κάτω από τη βελανιδιά δεν είναι το πρόσωπο που βλέπω τώρα. Τώρα είναι πάλι φωνακλάς και αλαζόνας – δεν βλέπω πουθενά τον τσακισμένο άντρα που έκλαιγε μες στα χέρια του.

«Η Νίκι είναι σπίτι». Ο Κόνορ πηγαίνει στο κρεβάτι του γιου του. «Χάλασε ο καυστήρας του σχολείου, έτσι έστειλαν τα παιδιά σπίτι. Αδερφές. Δεν ξέρουν να βάλουν ένα παλτό;»

«Πόσα έχετε;» Η Πιπ έχει γυρίσει το κεφάλι και του μιλάει. Έβγαλε το φορμάκι του Ντίλαν, προσέχοντας να μην ξεκολλήσει τα σφουγγαράκια που κρατάνε τα καλώδια στο στήθος του. Παίρνω ένα βαμβακάκι και το βρέχω, καθαρίζω το πρόσωπό του και πίσω από τα αυτιά.

«Τέσσερα. Ο Λίαμ είναι ο πιο μικρός».

Η Πιπ στύβει το πανί και αρχίζει να σκουπίζει απαλά τα χέρια του Ντίλαν. «Και πώς τα πάει;»

«Καλά, νομίζω. Δεν λένε τίποτα, ε;»

Αναρωτιέμαι αν η Σέριλ θα πει κάτι, αλλά είτε δεν ακούει, είτε επιλέγει να μη σχολιάσει. Η Πιπ δεν απαντάει και εγώ δεν θέλω, έτσι μιλάμε στον Ντίλαν, του λέμε ότι θα καθαρίσουμε το τάδε σημείο και ότι θα γαργαληθεί μάλλον λιγάκι.

Στο σπίτι, ο Ντίλαν έκανε μπάνιο κάθε βράδυ. Ήταν στο πλαίσιο της ρουτίνας για τον ύπνο. Παραμύθι, μπάνιο, γάλα, ύπνος. Κάθε βράδυ. Πρέπει να έκανε –πόσα;– εφτακόσια μπάνια; Οχτακόσια; Πόσα του έκανα εγώ;

Ήταν δύσκολο με τη δουλειά. Κάποιες φορές λείπω μια βδομάδα μαζεμένη, και όταν είμαι στην Αγγλία γυρίζω αργά, αναπληρώνω τον χρόνο που περνάω εκτός γραφείου. Τα περισσότερα βράδια γύριζα σπίτι και ο Ντίλαν ήταν ήδη στην μπανιέρα, η Πιπ γονατιστή δίπλα του, με σαπουνάδες ως τους αγκώνες της. Φιλούσα και τους δύο και κατέβαινα ξανά κάτω να μας φτιάξω από ένα ποτό. Να είμαι έτοιμος με μια ζεστή αγκαλιά για να διαβάσω στον γιο μου ένα παραμύθι όταν θα κατέβαινε.

Γιατί δεν αναλάμβανα; Γιατί δεν γύριζα σπίτι νωρίτερα; Γιατί δεν εκμεταλλεύτηκα κάθε ευκαιρία που είχα να γονατίσω δίπλα σ' αυτή την μπανιέρα ενώ ο γιος μου –ο υγιής, ευτυχισμένος γιος μου– πλατσούριζε στα νερά; Γιατί δεν συνειδητοποιούσα ότι μια μέρα δεν θα μπορούσα να το κάνω; Πόσες φορές ευχόμουν ο Ντίλαν να ήταν πιο μεγάλος, φανταζόμουν να τον πηγαίνω για ψάρεμα, να του μαθαίνω να οδηγάει... Ευχόμουν για το μέλλον ενώ το παρόν ήταν εκεί, το παρόν ήταν τέλειο.